Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Mormonismen et Paradox.*)

(Af „the Mormon.“)

Første Stykke.

Der gives maaskee Intet, der har tildraget sig i indeværende Aarhundrede, hvormed Menneskeslægten har været mere i Forlegenhed, end med *Mormonismen*. Da den først kom frem, var den svag og spædlemmet, men alligevel kjæk, frygtløs og uafhængig. Den gjorde Paastand paa at være Himlens Affødning, Indføreren af en ny Uddeling, Gjenopretteren af rene Grundsætninger, som er bleven forvendte ved Afguderi og Præstebedrag, det gamle Evangelium tilbagegivet, Guds Aabenbaringer til Mennesket. Den paastod at være Guds Kirke og Rige, Elias Gjenopretteren, Herrens Budskab til Menneskeslægten, et Værk forberedende vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkommelse og herlige Regjering. Den tog en fast Holdning og ivrede frimodigen imod den nærværende Tidsalders Fordærvelse baade i religiøs, social, moralsk og politisk Henseende. Den sagde, at Himlen havde været opladt, at Gud havde talt, at Engle havde viist sig, og at det gamle Evangelium var bleven gjenoprettet i hele dets Fylde, Reenhed, Rigdom, Kraft og Herlighed, tilligemed alle dets Velsignelser og inspirerede Embedsmænd: Apostler og Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Den gjorde Paastand paa Myndighed fra Himlen, Melchisedeks og Aarons Præstedømme og Magt til at „binde paa Jorden og i Himlen,“ og til at „løse paa Jorden og i Himlen.“ Den bekjendte sig til alle de Aabenbaringer, Gaver, Tungemaal, Udlæggelser af Tungemaal, Helbredelser, kraftige Gjerninger, Prophetier og Velsignelser, som glædede de første Christne; og bekjendte sig at være Gjenopretteren af alt Godt og Reent, som havde udgaaet fra Herren og glædet hans Folk i hvilkensomhelst Tidsalder. Den bekjendte sig at være Opdageren og Oversætteren af Amerikas Urindvaaneres Optegnelser og indførte dem i Verden som Herrens Ord, af guddommelig Oprindelse, erklærende sig at bevise

*) Et Paradox, det er: en tilsyneladende Modsigelse eller Urimelighed.

den Paastand ved levende Vidnesbyrd, og ved ældre Prophetier, som indeholdtes i de hellige Skrifter, vi havde før. Den bekjendte sig at have Myndighed til at grundlægge Zion, at kalde paa og indsamle de Udvalgte fra alle Nationer, at være bemyndiget til at lære dem Herrens Veie og berede dem for Messiæ Tilkommelse, at have Magt til at bygge Templer og forvalte de hellige Skikke deri. Saadanne var nogle af Hovedpunkterne af dens Paastande. Den gjorde ikke Fordring paa at være nogen Flikker eller Forbedrer paa nogen af de gamle Sekter, men Gjenopretteren af gamle Grundsætninger — af Jesu Christi Evangelium. Den bekjendte ikke at have erholdt dens Myndighed fra Protestant eller Catholik, men fra Jesu Christi Aabenbaringer og hellige Engle beskikkede af Himlen. Den erklærede sig ikke at være „en ny Klud, sat paa et gammelt Klædebon,“ men det fornyede og evige Evangelium, et evigt, uforanderligt Princip — med evige Love, Pagter og Præstedømme, udgaaende fra og beskikket og understøttet af Herren til Menneskeslægtens Saliggjørelse.

Ovenstaaende Grundsætninger antog i Begyndelsen simpelthen en religiøs Form, men deres Forkyndelse og Antagelse indbragte naturligen andre Principer end dem, som i Almindelighed ansees som religiøse. Det er sandt, at vi fra Begyndelsen havde kirkelig Organisation, som indbefattede en fast Forening, Orden, Indretning, Embedsmænd, Raad, Regjering og Indsamling; men just denne Kirke-Regjering og Indsamling frembragte en Forsamling eller et Samfund af Folk, som, da de bestod saavel af Legeme som af Aand, antog en politisk Skikkelse, hvis Fornødenheder havde til at blive gjort Foranstaltning for saavel i borgerlig, moralsk og politisk som i religiøs Henseende.

Medens vi var smaa og i vor Barndom, var vore Stemmer søgt efter af Valgmænd og alle Slags Ombudsmænd, hvis Trang eller Rangsyge nødte dem til at søge Mormonernes Valgstemmer som en Støtte for deres ydmyge Ansøgninger efter Sportler eller Magt. Eftersom vi tiltog, og blev Enebesiddere af hele Landsbyer og Distrikter, fandt vi det nødvendigt selv at overtage de tilhørende Bestillinger eller Ombud, at ordne os som gode Medborgere af Republikken, ansætte By-Embedsmænd, anordne det nødvendige Politi, og iagttage alle Pligter, borgerlige og militære, som Loven fordrede af os. Naar vi, som Følge af Tingenes naturlige Gang under vor vedblivende Forøgelse, byggede en Stad og erholdt Kjøbstadbevilning, da paalaae det os at udføre de i samme foreskrevne Foranstaltninger, at vælge en Borgemester og Raadmænd, organisere et By-Baad og en By-Ret, give og udøve Love, og udføre alle de Forretninger, som udkrævedes af os, og som var fastsatte i det udfærdigede Privilegium, i Egenskab af en Commune. I vore Forhold til et Amts-Distrikt har vi været opfordrede til at votere for Amts- og Stats-Embedsmænd, baade civile og militære, indbefattende Medlemmerne af Statens lovgivende Magt og Guvernører. Og naar vi, formedelst en Række af Omstændigheder, hvorover vi ikke kunde raade, befandt os paa mexicansk

Territorium i det fjerne Vesten, og det Territorium blev en Deel af de Forenede Stater, fulgte vi, som Amerikanere, Oregons Exempel og organiserede en midlertidig Regjering: „Deseret,“ og søgte om Optagelse i Unionen. Vor Organisation blev bekræftet af de Forenede Staters Regjering, vor Repræsentant optagen som Medlem af Congressen, Territoriet Utah organiseret, og i dets „Organisations - Dokument“ bestemtes dets Stats- og Unions-Embedsmænd; dets lovgivende, dømmende og udøvende Embeder fastsattes, tilligemed alle de civile og militære Anordninger baade for de Hvide og Indianerne, som henhører til en velordnet Territorial-Regjering. Vi er nødvendigviis, formedelst en Række Omstændigheder, over hvilke vi ingen Raadighed har videre, end vor religiøse Tro, bragte i den politiske Stilling, som vi nu indtager. Disse Bevægelser, som vi har gjort Tid efter anden paa vor Nations Skakbræt, er ikke skeet udelukkende efter vort eget Valg, men af ubetinget Nødvendighed, og det ei alene som Selvforsvar; men som en Pligt, fordret af os ifølge vort Lands Institutioner, og som en Fordring, gjort af os som en Bestanddeel af denne store Republik; — hvilke Fordringer vi er forbundne at efterkomme, eller ogsaa blive troløse i vore Pligter som Medborgere af de Forenede Stater. Vor Religion er den første bevægende Aarsag i alle disse Sager; dens Forkyndelse og Antagelse har bragt alle de andre Tildragelser efter sig. Dette er *en Gaade* for Mange

Ei heller er det Ovenstaaende indskrænket til Politikken alene, men indtræder ogsaa i alle Livsforholde. De samme Grunde, som forpligter os til at varetage vore nationale Anliggender, nøder os ogsaa til at varetage vort Folks moralske og borgerlige Stilling. Vor Religion indbefatter Indsamling; denne Indsamling paalægger os politiske Forpligtelser; og vor afsondrede Stilling gjør det nødvendigt for os at iagttage Kommunens Samfundstilstand, baade moralsk og borgerlig. Og da vi har vore Tabernakler og Templer for den religiøse Underviisning og de hellige Skikke, og vore Stats- og Domhuse for Udgivning og Forvaltning af Love, maa vi ogsaa have vore Skoler og Underviisningsanstalter, vore Forordninger, moralske og borgerlige, til Ungdommens Underviisning og Veiledning, til Befordring af Kunst, Videnskab og Literatur, og til Ordning af Samfundslivet og til Beskyttelse af Dyd og gode Sæder. Vor Religion har lært os at være frie; den har lært os at tænke, overveie og undersøge; den har lært os at prøve hver for sig alle Ting, som vi modtager, og beholde det, som er godt; og da vi troer paa en levende Religion og paa en levende Gud, saa bliver det, hvori vor egen Viisdom er utilstrækkelig, givet os af Herren ved Udvikling af Kundskab, ved Propheti og Syner, ved at „bringe de forrige Ting til vor Erindring, veilede os ind i al Sandhed og vise os de tilkommende Ting.“ Saadanne er vore Følelser, og de er *en Gaade* for Mange, men for os er de ligefremme Virkeligheder og Pligter, som vi er religiøst samvittighedsfulde i at iagttage.

Uliig de fleste Troesbekjendelser er Mormonismen ikke udelukkende aandelig, men indtræder

i alle Livets Forholde. Mange antager, at de maa adskille Religionen fra timelige Anliggender; derfor har de Kirker og Præster alene for religiøse Anliggender. Dersom vi ønskede at adskille de timelige og aandelige Anliggender, saa kunde vi ikke; det staaer ikke i vor Magt; thi vor Religion lærer Folket at indsamles til Zion, og just denne Indsamling indbefatter en Anstrængelse ikke alene af Aanden, men ogsaa af Legemet, begge maa følges ad, følgelig opstaaer der en Flytning — en Udvandring. Førend en Person kan udvandre, har han til at sælge sin Eiendom, enten han er Ældste, Præst, Lærer, Diakon, Apostel eller Præsident. Naar et Selskab eller Selskaber udvandrer, udfordres der Overeenskomster med Agenter for Jernbaner, Damp- eller Kanalbaade og Skibe, med Vognmagere, Qvæg- og Hestehandlere, Befordrings-Agenter og en regelmæssig Indblanden med timelige Anliggender; og naar store Selskaber reiser, saa behøver de lige saa vel timelige som aandelige Anførere for at beskytte dem for deres Snarer og Fælder, som man kunde kalde *timelige Mænd*, hvilke maaskee ikke frygter Gud hverken Hverdag eller Søndag; eller, om de ogsaa leilighedsviis dyrker Gud om Søndagen, saa bedrager de hele Ugen. Vi tænker, at Ingen er saa dygtig til at anføre og udføre Forretninger som Ældste, der er erfarne Mænd, og derfor en anden Gaade: en prædikende, handlende, qvæg- og hestkjøbende Ældste, som har Overopsyn med et reisende Selskabs timelige Affærer; og medens han prædiker Saliggjørelse for dem, kjøber han Qvæg og Vogne, organiserer Leire, lærer de Uerfarne enten at kjøre Heste eller Qvæg; holder Foredrag over Leir-Orden, saavel som over Moralitet og Religion; som kan løfte et Vognhjul ud af et Mudderhul, og levere en Forelæsning over Moral eller Politik; som kan faae istand en Bro eller en Vei, vade over en Flod, organisere en Leir, et Amtsdistrikt, en Menighed; som kan fremstille sig hvor det skal være, enten i Kirken, Retten, den lovgivende Forsamling eller Congressen; men da mange af vore Ældste tidligere var Teltmagere, Fiskere, Toldere, Skatteindkrævere, Jordbrugere, Haandværkere, Jurister, Doctorer, Kjøbmænd og Lovgivere, saa har de blot til at lære Theologi. De vare bekjendte med de andre Ting forud, og derfor er de nyttigere end andre Theologer, som ikke forstaaer noget Andet. Dette er for Mange en Gaade; men eftersom vor Religion har sat os i den Stilling, har vi været nødte til at gjøre det, og kan ikke anderledes end udføre vor Religion; den er timelig og aandelig; den vedkømmer baade Legeme og Aand; den har Hensyn baade til Tid og Evighed.

Der er andre Særegenheder ved vor Religion. Den paastaaer at være en Aabenbaring fra Gud, og er enten sand eller falsk. Dersom den er sand, som Mormonerne troer, saa er de pligtige til at adlyde dens Forskrifter, ikke som en Deel af Noget, men som et Heelt. Den kan ikke forandres eller lempes saaledes, at den kan behage Menneskenes Indfald og Nykker; den kommer til os med det urokkelige, ubøielige: „*Saaledes siger Herren.*“ Vi dannede ikke den — den dannede os; den fandt os og tildannede os og

gjorde os til det vi er. Mormonerne anseer sig ikke at have Ret til at omskifte eller forandre deres Religion efter Behag, som andre gjør; de kan ikke bortskjære en Green her og en anden der og kalde det Mormonisme eller Evangelium; de troer at lemlæstet vilde den ikke være, hverken det ene eller det andet; de troer, at Gud er Ophavsmand til Religion — at hans Forskrifter, og ikke Menneskets, leder til Frelse; de troer ikke, at halvtredsindstyve eller femhundrede forskjellige Veie, som fører i forskjellige Retninger, gaaer alle til det samme Sted; de er ikke Fritænkere i deres Grundsætninger og er derfor kaldte ukjærlige; de kan ikke gjöre derfor, det er deres Religion. Dersom de saae en Mand paa Vandet i en Baad, hvori der var et Hul, saa vilde de sige ham, at han skulde stoppe det til, ellers vilde han synke.

Mormonismen er bleven kaldet et Bedrageri, og dens Tilhængere Hyklere, Bedragere og Bedragne, Uvidende, Narre og Taaber. Den frembragtes af en ung, ulærd Mand, en Agerdyrker uden Opdragelse; og desuagtet har den mødt og kæmpet med den nærværende Tids Lærdom, Talent og Oplysning. Den er uden Held bleven bekæmpet af den Geistlige, Philosophen, Statsmanden og den Lærde. Den har trængt ind i Europa, Asien, Afrika og Australien og har omvendt Mennesker i tusindviis. I Amerika har den organiseret Landsbyer, Herreder, Amter, Stæder og et Terretorium. Den er nu repræsenteret i Valg-Forsamlinger, Commune-Øvrigheder, lovgivende Forsamlinger og Congressen. Den er bleven en historisk Gjenstand og findes i vore Historier og Geographier. Den møder os i vore Aviser, Hoteller og Restaurationer, i videnskabelige, literære og religiøse Stiftelser. I vore Contoirer og offentlige Forretningslokaler seer vi, ved at overskue Kaartet over de Forenede Staters Territorium, en stor Strækning deraf kaldet UTAH.

Mormonismen lærer en bibelsk Theologi, sund Moral, sand Philosophi, en oplysende Literatur, god, sund Menneskeforstand og en nøiagtig Troskab imod vort Lands Constitution og Indretninger. Den er *en Gaade*, og vore Publicister har forsøgt at løse denne Gaade ved at sige, at „en Mormon er et levende Paradox.“ Vi tager ikke i Betænkning at indrømme dette; thi Webster og Smart siger i deres Ordbøger, at et Paradox er Noget, som er tvertimod den antagne Mening og tilsyneladende urimeligt, men alligevel *sandt i Virkeligheden*. Denne Forklaring indrømmer alt hvad vi forlanger. Vi veed, at den offentlige Mening er imod os, endskjøndt vore Lærdomme, vore Grundsætninger, og alt det, som gjør os til hvad Verden kalder Mormoner, er overeensstemmende med den aabenbarede Sandhed, og er virkelige *Kjendsgjerninger*.

Vi indrømmer ikke, at vor Religion er en Spøg, og vi anseer den ikke som saadan, hvilket Nogle behager at beskylde os for; men vi indrømmer, at vi, som et Folk, er muntre og endog spøgefulde, og derfor er vi de Sidste, som de skinhellige Hyklere med de lange Ansigter vilde kalde Christne, en Benævnelse, som de feilagtigen holder for at være eensbetydende med „Hellige.“

Vi veed, at der gives maaskee

Intet i denne Verden, der er saa lidt forstaaet som Mormonismen. Vi troer dog, at vi kan afsløre Hemmeligheden og vise, at, omendskjøndt Mormonismen ansees som et Paradox, stemmer den dog overeens med Bibel, Fornuft og almindelig Menneskeforstand; og vi foreslaaer, i nogle Afhandlinger, at undersøge dens Paastande, baade i religiøs, moralsk, social, politisk og philosophisk Hensende.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 176).

Jeg behøver ikke at sige Dem, at jeg i forrige Tider har prædiket Ordet og bestræbte mig for at være indtrængende i Tide og Utide — at formane, irettesætte, opmuntre og trofast at udføre det mig Anbetroede. Men ak! med hvilken Kummer og beklagelig Sorg og Angst har jeg ikke til at fortælle, at jeg er falden fra hiin fyrstelige Stilling, hvortil vor Gud har kaldet mig. Aarsagerne hvorfor, er unødvendige, lad Kjendsgjerningen være nok, og troe mig, naar jeg siger Dem, at jeg (siden min sidste Fraskillelse fra dette Samfund) har sænket mig i Laster af den mørkeste Farve. Og paa det jeg bedre maa sætte Dem istand til at forstaae hvilke mine virkelige Synder er, vil jeg omtale (endskjöndt Stolthed forbyder det) nogle, som jeg ikke er skyldig i. Mine Hænder er ikke bleven bestænkte med uskyldigt Blod, ei heller har jeg lagt paa Luur omkring mine Medmenneskers Boliger for at gribe og bortføre Rovet; ei heller har jeg bagvasket min Nabo, eller baaret falsk Vidnesbyrd, eller taget ulovlige Stikpenge, eller undertrykt Enken og den Faderløse, ei heller har jeg forfulgt de Hellige. Men mine Hænder ere snare til at gjøre det Onde, og mine Fødder løber hurtigen paa Lastens og Daarlighedens Stier, og mit Sind er hastigt til at optænke ugudelige Kunstgreb; ikkedesmindre er den visse Tanke indpræget hos mig, at jeg haster med stærke Skridt til en Verden af legemberøvede Væsener foruden Gud og med ikkun eet Haab i Verden, hvilket er at vide, at det at feile er menneskeligt, men at tilgive er guddommeligt.

Meget kunde jeg sige med Hensyn til mig selv og de oprindelige Udstaaelser med Menigheden, hvilket jeg vil lade være; og om jeg end er bleven beskyldt for Ting, som jeg ikke er skyldig i, saa er jeg nu dobbelt skyldig og er villig til at tilgive og forglemme, lad mig ikkun vide, om jeg er indenfor Barmhjertighedens Omraade. Dersom jeg ikke er, saa har jeg ikke flere Betragtninger at anstille, men siger, at jeg har beseglet min egen Dom, og udtalt min egen Kjendelse. Hvis Dagen er tilbagelagt for mig, saa maa jeg her bede om Tilladelse til indstændigen at anmode dem, som endnu arbeider sig opad den knudrede Sti, at

bane sig Vei til den uendelige Lyksaligheds og Glædes Riger, ikke stoppe for Anker hernede, ikke følge mit Exempel, men styre Eders Kurs fremad, trods alle Jordens og Helvedes forende Magter; thi viid, at eet Feiltrin her kan ikkun rettes igjen ved tusinde Sukke og Taarer for Gud.

Kjære Broder Joseph, lad mig bønfalde Dem om, efter Modtagelsen af dette Brev, eftersom De agter min Sjæls Frelse, at adspørge Herren paa mine Vegne; thi jeg forpligter mig til i Dag for Herrens Aasyn at adlyde det Ord, som maatte gives, thi jeg er villig til at modtage hvilkensomhelst Tugtelse, som Herren seer at jeg fortjener. Hør nu min Bøn og tillad mig at udbryde i min Sjæls Angest: O I Engle, som omgiver Guds Throne, Himmelens Fyrster, som udmærker Eder ved Styrke, I, som er beklædte med stigende Glands, tael, o tael til Bedste for een af de elendigste af Menneskens Sønner! O I Himle! hvis azurblaa Hvælvinger reiser sig i en uhyre Høide og udstrækker sig umaadeligen vidt — Naturens store Amfiteater, den evige Guds Throne, bøi Eder til at høre Bønnen fra en stakkels elendig og vildfarende Vandrer til Evigheden. O, du store almægtige og allestedsnærværende Jehova! Du, som sidder paa din Trone, for hvem alle Ting er nærværende; Du Skaber, Former og Tildanner af alle Ting, synlige og usynlige, indblæs, o indblæs i Ørene paa din Tjener, Propheten, Ord, som er passende for min Sag og Stilling. Tael eengang endnu, bekjendtgjør din Villie angaaende mig, hvilken Naadesbeviisning jeg beder om i Guds Søns Navn, Amen!

Deres ærbødige
Harvey Whitlock.

Til Joseph Smith.

NB. Jeg haaber De ikke vil lade nogen Forretning forhindre Dem fra skyndsomt at besvare dette Brev.

Jeg besvarede det, som følger:

Broder Harvey Whitlock!

Jeg har modtaget Deres Brev af den 28de September 1835 og jeg har læst det to Gange, og det gav mig Følelser, som er lettere at forestille sig end at beskrive; lad det være nok at jeg siger, at mit Hjertes Indre blev heftigen bevæget, jeg kunde ikke afholde mig fra at græde. Jeg takker Gud, fordi det er kommet i Deres Sind at forsøge at vende tilbage til Herren og til dette Folk, hvis saa er at han vil have Barmhjertighed med Dem. Jeg har adspurgt Herren angaaende Deres Sag; disse Ord skete til mig:

„Sandelig, saa siger Herren til dig: Lad ham, som var min Tjener Harvey vende tilbage til mig og til min Kirkes Skjød, og forsage alle de Synder, hvormed han har fornærmet mig, og fortsætte fra nu af et dydigt og retskaffent Levnet og forblive under Veiledning af dem, hvem jeg har beskikket til at være min Kirkes Piller og Ledere. Og see, siger Herren din Gud, hans Synder skal blive udslettede under Himmelen og skal ikke ihukommes iblandt Mennesker, og skal ikke komme op i mine Øren, ei heller blive nedskrevne som en Bemærkning imod ham, men jeg vil løfte ham op som ud af en dyb Søle, og han skal blive ophøiet paa de høie Steder

og skal blive regnet værdig til at staae iblandt Fyrster og skal endnu blive dannet til en poleret Piil i mit Kogger til at nedfælde Ugudelighedens Befæstninger iblandt dem, som har sat sig op paa høie Steder, for at de kan lægge Raad op imod mig og imod mine Salvede i de sidste Dage. Lad ham derfor berede sig hurtigen og komme til dig, ja til Kirtland. Og forsaavidt han vil lytte til alle dine Raad fra nu af, skal han blive gjenindsat i sin forrige Stilling, og skal blive frelst indtil det Yderste, og det saa sandt som Herren din Gud lever; Amen!"

Saaledes seer De, min kjære Broder, vor himmelske Faders Beredvillighed til at tilgive Synder og gjengive sin Naade til alle dem, som er villige til at ydmyge sig for ham og bekjende deres Synder og forsage dem og vende tilbage til ham med Hjertets fulde Forsæt (ikke handlende af Hykleri) til at tjene ham indtil Enden.

Forundre Dem ikke over, at Herren har nedladt sig til at tale fra Himlene og give Dem Forskrifter, hvorved De kan lære Deres Pligt. Han har hørt Deres Bønner og seet Deres Ydmyghed og udrakt den faderlige Kjærligheds Haand for Deres Tilbagevenden; Englene glæder sig over Dem, medens de Hellige er villige til at optage Dem igjen i Samfund.

Jeg haaber, at De, efter Modtagelsen af dette, ikke vil forsømme nogen Tid for at komme til Kirtland; thi om De kommer her tidsnok, vil de have Leilighed til at benytte Propheternes Skole, som allerede er begyndt, og ligeledes modtage Underviisning i Lære og Grundsætninger af dem, som Gud har beskikket, hvorved De kan blive dygtiggjort til at gaae ud og forkynde Rigets sande Lærdomme, overeensstemmende med Guds Sind og Villie; og naar De kommer til Kirtland, vil det blive forklaret for Dem, hvorfor Gud har nedladt sig til at give en Aabenbaring efter Deres Forlangende.

Behag at hilse Deres Familie og vær forvisset om at jeg er

Deres i den nye og evige Pagtes Baand

Joseph Smith, jun.

I Løbet af Dagen besøgte Fader Beeman, Ældste Strong og Andre mig for at raadføre sig med mig. Om Aftenen blev et Raad sammenkaldt i mit Huus for at raadslaae med Alva Beeman angaaende Gjenstanden om hans Flytning til Missouri. Jeg havde forhen fortalt ham, at Herren havde sagt, at han gjorde bedre i at tage til Missouri næste Foraar; desuagtet ønskede han et Raad sammenkaldt. Raadet mødte, og Præsident David Whitmer opstod og sagde, at Aanden vidnede for ham, at det var hans Pligt at tage afsted. Andre bar det samme Vidnesbyrd.

Den samme Aften modtog jeg Herrens Ord angaaende Hr. Holmes Sag. Han havde ønsket at jeg skulde adspørge Herren, om det var hans Pligt at blive døbt her eller han skulde vente indtil han kom hjem. Herrens Ord skete til mig, sigende, at Holmes gjorde bedre i ikke at blive døbt her, og at han gjorde bedre i ikke at vende tilbage hjem tilvands; ligeledes at der var tre Mænd, som søgte hans Ødelæggelse; at tage sig i Agt for sine Fjender.

Tirsdag den 17de. Fremlagde Alphabetet for de gamle Optegnelser for Hr. Holmes og nogle

Andre. Gik med ham til F. G. Williams for at see Mummierne. Derefter gav vi hinanden Haanden til Afsked og han begav sig paa Hjemveien stærk i Troen paa Jesu Christi Evangelium og bestemt paa at adlyde dets Fordringer. Jeg vendte tilbage hjem og tilbragte Dagen med at diktere og sammenligne Breve. En vakker, behagelig Dag, endskjøndt kold.

Denne Aften, efter at Lysene var tændte tidlig, prædikede jeg i Skolelokalet.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Da *Indsamlingen af Israel* og hvad dermed staaer i Forbindelse er et saare vigtigt Anliggende for de Hellige, føler vi til deres Belærelse at gjøre nogle kortfattede Bemærkninger, samlede saavel fra de Instructioner vi have modtaget som fra dem, der har været publiserede i Aar i den engelske Stjerne. Vi veed, at Opbyggelsen af Guds Rige og Indsamlingen af Israel hører til Gjenoprettelsesværket i de sidste Dage, hvorom baade den hellige Skrift og Guds Aand bærer Vidnesbyrd for dem, som annammer og adlyder de første Grundsætninger af Rigets Evangelium, som er Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Disse blive paavirkede af Indsamlingsaanden; de forhaanes, bespottes og trænges af Nationerne, og en Længsel betager dem at vandre hjem til Israels Arveland — Zion. Tusinder efter Tusinder af Israels Hære drager hjem; Andre bereder sig til at drage efter; og atter Andre længes efter at blive udfriede. Da den største Deel af Zions Børn, som er i Adspredelsen, er fattige, blev der efter Tilskyndelse af Herren, som vi veed, allerede i 1849, da Kirken var dreven ud i Ørkenen ved frivillige Gaver oprettet et Vedvarende Emigrations Fond for efterhaanden at hjemhjælpe de Fattige. Den præsiderende Prophet Brigham stod og staaer endnu i Spidsen for denne Institution, som blev grundlagt af Fattige for Fattige; thi der fandtes ingen Capitalister iblandt dem. Mangen Familiefader gav sin eneste Ko, som havde forsynet hans Smaa med deres eneste Overdaadighed — Mælk. Enken gav Riflen eller Ploughesten, det Eneste hun havde tilbage som Erindring om ham, som var falden for at forsvare sine Brødre eller sunket udmattet om og laae begravet i Ørkenens Sand. Konen til en fraværende Missionær gav sine Smaaprydelser af Guld, som hun havde faaet som Kjærlighedsgaver i tidligere Dage. Disse var Capitalisterne, disse var Grundlæggerne af dette hellige Fond, som allerede har forløst Tusinder fra Armod og Trængsel og givet dem Hjem og Uafhængighed paa en fri Jordbund. Eftersom Kirken tiltager i Adspredelsen, og eftersom de Hellige voxer i Kundskab om Vigtigheden af at vedligeholde og forøge Emigrationsfondet, venter Herrens Tjenere i Zion at

de Hellige vil forholdsviis udvise det i Gjerningen. For at kunne udstrække de indkomne Midler til saa mange, som muligt, skal den nye Emigrationsmaade bringes til Udførelse fra i Aar af. Dette behøver ikke at forskrække de Hellige; thi Erfaring vil vise, at Mange, selv af dem, som have Raad til at reise anderledes, vil benytte denne Reisemaade, enten for at spare Midler til at bringe hjem med sig, eller ogsaa anvende dem til at hjælpe Andre hjem med sig. Der vil naturligviis blive sørget for Befordringsmidler for de Gamle, Svage og for dem, som af en eller anden Aarsag ikke er istand til at gaae. Præsidentskabet i Zion vil udsende erfarne og prøvede Mænd til deres Anførsel og Veiledning, saa at de Hellige kan være overbeviste om at deres Velfærd og Bedste vil paa den bedst mulige Maade blive varetaget af dem, som vil blive sendte med Instruetioner direete fra vor elskelige Prophet, Broder Brigham.

For at lette dem, som vil emigrere, men ikke har Midler nok til Qvæg- og Vognpenge for deres Familier, har Præsidentskabet i Liverpool bekjendtgjort, at Emigrationsfonds Compagniet vil efter den nye Emigrationsplan prøve at befordre fra Liverpool til Zion Personer over eet Aar for omtrent 100 Rdlr. dansk og Børn under eet Aar for omtrent 41 Rdlr. (alle Omkostninger iberegnede). Paa denne Maade kan Mange, som ellers agtede at standse i Staterne, komme lige hjem, hvilket vil være til stor Fordeel for dem. Denne nye Route for Emigrationen vil være fra Liverpool til New York eller Boston og derfra paa Jernbanerne gjennem de nordlige Forenede Stater til Staden Jowa, hvor Compagnierne vil udruste sig for at gaae over Sletterne. De som kan reise heelt op til Dalen, vil for Eftertiden, dersom det befindes hensigtsmæssigt, udvandre herfra om Foraaret; og de, som for Midlers Skyld ikke kan reise længere end til de Forenede Stater, kan udvandre enten Efteraar eller Foraar.

Vi er endvidere paalagte at gjøre de Hellige forstaaeligt, at det er til deres eget Gavn og Lettelse underveis, ikke at medtage meer end det høist Nødvendige af Reisetøi og lette Sengklæder; afskaffe de store tunge Trækister, samt bruge Sække eller meget lette Kufferter. Paa Jernbanerne igjennem Amerika kan een Person over 12 Aar ikke have mere end 75 Pd. Reisegods, og en Person mellem 12 og 3 Aar det Halve. Skal man bringe Mere med, maa der betales omtrent 4½ Rdlr. for hvert 100 Pd. i Overvægt. Unødvendigt Reisegods giver ogsaa ikke alene forøgede Udgifter, men ogsaa forøget og unødvendigt Bryderi; og vil eller kan de Hellige have Noget hjem med sig over Sletterne, kjøber de det ligesaa godt og næsten ligesaa billigt, der hvor de skal udruste sig, som i Europa.

Vi vil slutte med følgende Bemærkning fra den engelske Stjerne:

„Aar tilbage, da Aanden aabnede for Propheten Brigham Fremtidens Syner, saae han tydelig, at Tiden skulde komme, da de Hellige vilde glæde sig i det Privilegium at gaae op til Zion

tilfods, ikke alene med, men ogsaa foruden, Haandkarrer, at de vilde blive glade til at undslippe fra Nationerne med deres Liv. Den nærværende Plan vilde bleven sat i Udførelse før, dersom de Hellige havde været tilstrækkeligt fremskredne i Tro og Kundskab til at modtage og handle efter den. Endnu mere udstrakte Planer for Israels Indsamling vil vorde udviklede i Fremtiden, hvilket det vilde være ligesaa let for Herren at indføre nu, dersom hans Folk var beredte til at udføre dem. De antager ofte at de venter paa Herren, medens han i Virkeligheden venter paa dem, at de skal blive beredte til at nyde Godt af Udøvelsen af hans Magt paa deres Vegne.

Uddrag

af Forhandlingerne i General Conferencen for den skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 27de, 28de, 29de og 30te December forrige Aar.

(Fortsat fra Pag. 174.)

Den 29de Decbr. 1855, Kl. 10 Form.

Aabnet med Psalmen Nr. 6; Bøn paa Engelsk af Præsident J. Van Cott; Psalmen Nr. 60.

Præsidenten opstod og yttrede sin Taknemmelighed til Herren fordi vi igjen havde Leilighed til at være forsamlede og fortsætte vore Forhandlinger; glædede sig at Brødrene *Johannes* og *Lauritz Larsen* fra Aalborg og Vensyssel Conferencer var komne i Dag og kunde aflægge sine Rapporter; havde ogsaa ønsket at see Ældste N. Nilson fra Sverrig, men da han og de svenske Brødre var hindrede fra at være iblandt os, skulde vi ikke glemme at bede for dem at Aanden maatte hvile over dem, hvor de vare. Opfordrede derpaa Præsidenten for Aalborgs Conference

Ældste *Johannes Larsen*, som fremstod og hilsede Forsamlingen i den Herres Jesu Navn; følte sig nu glad at være forsamlet med sine Brødre og de Hellige af denne Conference; havde været bedrøvet underveis, at Veir og Iis havde forhindret ham fra at indfinde sig til rette Tid. Hilsede fra de Hellige i Aalborg Conference, hvor han havde arbeidet med Glæde i 3 Aar; takkede Herren, som havde opholdt ham og velsignet ham i hans Bestræbelser, omendskjøndt han følte sin Ufuldkommenhed, havde han dog ved Herrens Bistand været et Redskab til at udbrede Sandheden, som erkjendtes af Mange. Nogle var døbte og Flere stod nær. Han kunde bevidne, at de Hellige havde det i Almindelighed godt og de Fleste var villige til at fremme Herrens Værk, og Præstedømmet havde gjort sin Pligt og var nidkjære. Nogle Arrestioner af Brødre havde fundet Sted, men da Øvrigheden ei fandt Noget, hvorfor de kunde straffe dem, maatte de lade dem løs efter at have holdt dem arresterede en Tid. Udsigterne

for Evangeliet er ikke lige god paa alle Steder; der er enkelte Egne, hvor Menneskene er ligegyldig for Vidnesbyrdet, men Herrens Tjenere har bestræbt sig at opfylde deres Pligt baade ved Tale og ved at tilbyde dem det skrevne Ord. „Stjernen" læstes med Begjærlighed af de Hellige; den tilligemed de øvrige hellige Skrifter spreder Lys og Kundskab om Herrens Gjerning i disse sidste Dage, og modarbeider Løgnens og Bagtalelsens Aand, som søger at sværte Herrens Tjenere og opvække Forfølgelse imod dem. Han erklærede sin Glæde over at være værdig at arbeide for Guds Riges Sag og udføre den Gjerning, der var paalagt ham, indtil han fik Frihed at gaae op til Zion. Bogregnskabet i Conferencen var i god Orden og Broder Klingbeck udførte sine Pligter i saa Henseende. Der kunde behøves flere Arbeidere i Conferencen, dersom de knnde erholdes. Sluttede med at ønske Velsignelse over Præsident Van Cott og hans Eftertræder Br. H. C. Haight.

Præst *Johan Liljenstrøm* fremkaldtes derpaa af Præsidenten. Han fremstod og bevidnede Sandheden af dette Evangelium, at han havde Lyst til at tjene Herren, men ønskede at blive løst fra sin Mission, da han i den sidste Tid ikke havde følt Længsel til at fuldføre den.

Præsidenten fremstod og sagde, at han havde beskikket Br. J. Liljenstrøm en Mission den 19de April 1855, men han havde hverken fuldført den eller givet nogen Grund hvorfor, og nu stod han frem og erklærede, at han havde Lyst til at tjene Herren uden at gjøre hans Villie. Dersom Omstændigheder havde forhindret ham fra at kunne gaae paa Mission, havde det været hans Pligt at melde saadant; der maa naturligviis være nogen Aarsag til Grund for denne Broders Forsømmelse af sin Pligt, hvorfor han ønskede at høre Brødres Vidnesbyrd angaaende ham.

Ældste *O. N. Liljenqvist* erklærede, at nævnte Broder havde opholdt sig i Kjøbenhavns Green uden at medbringe noget Flyttebeviis.

Ældste *O. Olsen* bevidnede, at han rygteviis havde hørt, at bemeldte Broder skulde være i Overtrædelse.

Ældste *Ahmanson* kunde ikke sige andet, end hvad de foregaaende Brødre havde bevidnet, idet han ingen personlig Kundskab havde om den nævnte Broders Forhold, men antog med Præsidenten, at der maatte være en uopdaget Grund til de omtalte Rygter, hvis Sandhed han troede Broder Liljenstrøm selv vilde benægte eller bekræfte.

Broder *Liljenstrøm* opstod og bekjendte, at det var sandt at han havde havt legemlig Omgang med sin nuværende Hustru inden de var ægteviede, og altsaa var skyldig i Hoer.

Præsidenten fremstillede nu for Brødrene, hvor farligt det var, ikke at være lydig til Herrens Befalinger, da de derved taber Aanden og Kraften til at modstaae Fristelserne, og Djævelen faaer Magt over dem, som vi nu kan see af denne Broders Exempel; ønskede dog, at han maatte vorde frelst, hvilket dog ikke kunde skee uden at blive udelukt, idet han havde tabt sit Præstedømme og Samfundsret med de Hellige, indtil han ved sand Fortrydelse og

Bod kunde blive værdig til efter Evangeliets Lov at fornye sin Pagt med Herren og erholde Syndernes Tilgivelse.

Den Anklagede fremstod og overlod sin Sag til Conferencens Behandling; bad Gud og Brødrene om Tilgivelse og ønskede at gaae frem og gjøre det Bedste han kunde for Eftertiden.

Efter at *Brødrene* havde havt Leilighed til at yttre sine Følelser og Aanden vidnede eens, foreslog *Præsidenten*, at Præst *Johan Liljenstrøm* *) bliver udelukt fra denne Menighed; assisteret og eenstemmigen vedtaget.

Præsidenten talte derpaa til Advarsel, og viste hvorledes Guds Aand aabenbarer alle Ting, og at en Overtræder kan ikke vedblive at staae i denne Menighed uden Omvendelse og et forbedret Levnet.

Formiddagsmødet sluttet med Ps. 106 og Bøn af Ældste *Laurits Larsen*,

Kl. 1½ Efterm.

Psalm. 67; Bøn af Ældste Liljenqvist; Psalm. 10.

Præsidenten opfordrede nu Ældste *Lauritz Larsen*, Præsident for Vensyssel Conference, at fremstaae og aflægge sin Beretning. Den Opfordrede fremstod og ønskede at Aanden maatte veilede ham; glædede sig inderlig ved at være forsamlet med sine Brødre af Præstedømmet, som havde Myndighed til at velsigne Menneskens Børn; hilsede fra Sødskende, især Præstedømmet, i hans Conference; Herrens Gjerning voxer dersteds formedelst Brødrenes Trofasthed; Mange er er dragne ud af Mørket og vandrer nu med Glæde i Evangeliets Lys, der er bragt dem ved saadanne Redskaber, der vel ikke har verdslig Viisdom, og er følgelig smaa og ringeagtede for Verden; men Herren elsker dem og velsigner deres Arbeide, naar de er trofaste. Han følte sig glad og tilfreds ved at arbeide iblandt det Folk, hvor han var beskikket, og bestræbte sig for at udsprede Lys og Kundskab; havde været overalt i Conferencen og havde seet, at Mange begynder at randsage Mormonismen, som de finder besynderlig, medens atter Andre er ligegyldige og forsømmer at undersøge om det Budskab, som bringes dem, er Sandhed eller ei; tvivlede dog ingenlunde om at Evangeliets Net vilde indsamle de Oprigtige; 38 var døbte i det forløbne Halvaar; Skrifterne læstes med Begjærlighed af de Hellige, saa deres Sjæl voxer i Kundskab og aandelig Rigdom, om de end er fattig i timelig Henseende; behøvede 2 a 3 Ældster til i Missionen, havde en omreisende Ældste Hekkert, som var en trofast Mand; og der behøves trofaste Mænd, som bevarer en reen Aand, da der er megen Letsindighed og Ugudelighed at arbeide imod. Bogagentens Regnskab staaer godt; den forrige var afløst og en nye beskikket, som har sin Bopæl i Hjørring, hvortil Skrifterne først sendes. Paa sidstnævnte Sted havde været nogen Forfølgelse, men som nu var ophort; der var bedre Udsigter for Evangeliet der og i Omegnen. Følte sig glad og vederqvæget ved at have havt Anledning at yttre sine Følelser og sluttede med at ønske Velsignelse over General Conferencen, sammes Præsident og hans Eftertræder.

*) Er senere optagen ved Fornyelse af sin Pagt.

Præsident *J. Van Cott* fremstillede derpaa for General Conferencen sin Eftertræder, Ældste af de Halvfjerdsindstyves Qvorum, *Hector C. Haight*, som, til de Helliges Tilfredshed, talte nogle faa Sætninger i det danske Sprog, og derefter fortsatte i det engelske, som efter Opfordring oversattes af Ældste *C. Widerborg* saaledes: Br. Haight yttrede sin Glæde over at være samlet med de danske Hellige i General-Conference; denne Glæde vilde været endnu større, dersom han kunde tale til de Hellige i deres eget Sprog; kunde dog af det han saae og hørte opfatte Aanden af Conferencens Forhandlinger; idet han forstod, at den samme Aand raadede her, som i Zion; lykønskede de Hellige, fordi de havde været under Præsident Van Cotts vise Veiledning; glædede sig over at være befunden værdig til at eftertræde ham, men følte sin Ufuldkommenhed til en saa vigtig Plads; tvivlede dog ingenlunde om at Herren, formedelst hans egne og de Helliges forenede Bønner, vilde dygtiggjøre ham til at udføre den Gjerning, hvortil han var kaldet. Det havde gjort ham godt at see den Kjærlighed og Erkjendtlighed, som de Hellige havde viist Br. Van Cott; og det vilde være hans Bestræbelse, styrket ved Guds Aand, at opfylde sin Plads og erhverve de Helliges Tillid; at saaledes maatte skee, var hans Bøn for Jesu Skyld, Amen!

Præsidenten gav derefter Ældste Ahmanson Leilighed til at forsøge at tale til Forsamlingen paa Engelsk, hvilket den Opfordrede skilte sig godt ved langt over Forventning, naar der tages Hensyn til den liden Underviisning og Øvelse han havde havt i nævnte Sprog. Præsidenten gjorde dette for at vise de Hellige, at de allerede her, ved at benytte de ledige Stunder, kan erhverve sig Kundskaber og øve sig i et Sprog, hvori det har behaget Herren i disse sidste Dage at aabenbare sin Villie til Menneskenes Børn; og i dette Sprog er Evangeliets Fylde — Mormons Bog — ved Hjælp af Urim og Thummin og ved Inspirationens Aand oversat af Propheten Joseph Smith, efter Herrens Befaling. Anbefalede derfor de Hellige at gjøre sig bekjendt med og øve sig i dette Sprog, saa at de kan læse Kirkens hellige Skrifter — Mormons Bog, Pagtens Bog og andre Skrifter, som den engelske Stjerne osv. i Original-Sproget; og derved erholde Lys og Kundskab fra Hovedkilden. Dette er ogsaa anbefalet af Præsidentskabet over Europas Mission til de Hellige i alle Lande; hvilken Opfordring, oversat af Ældste C. Widerborg, jeg nu vil anmode ham om at oplæse, hvilket skete. (Opfordringen kan de Hellige læse i „*Sandinaviens Stjerne*“ Nr. 8, 5te Aarg.) Sidstnævnte Ældste sadfæstede, grundet paa sin egen Erfaring, Nytten og Vigtigheden af at lære det engelske Sprog og opmuntrede de Hellige at efterkomme Opfordringen, saavidt deres Omstændigheder tillod dem det.

Præsidenten ønskede derefter at see hvormange der var af de Tilstedeværende, som havde Lyst til at lægge sig efter det nævnte Sprog, og bad dem at vise det ved at oprække den høire Haand, som et bejaende Tegn. (Alle oprakte den høire Haand). Præsidenten takkede dem for deres Enighed saavel i dette, som i andre Ting, og ønskede dem en god Fremgang.

Eftermiddagsmødet sluttet med Psalmen 122 og Bøn af Ældste Chr. Larsen.

Søndagen den 30te Decbr. 1855, Kl. 10.

Aabnet med Ps. 78; Bøn af Ældste J. Svensen; Ps. 90.

Præsident *J. Van Cott* udtalte sin Glæde over at see saa mange af de Hellige forsamlede den Dag, som ikke havde kunnet overvære Conferencen de foregaaende Dage; ønskede Herrens Aands Veiledning over Forsamlingen, at vi tilsammen kunde nyde Fred, Velsignelse og Opbyggelse. Opfordrede derpaa de Hellige at vise, om de fremdeles ved Bøn og Tro vilde opholde Kirkens Authoriteter og Præstedømme, som præsenteredes i følgende Orden:

Det øverste Præsidentskab,

Brigham Young, som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige, Prophet, Seer og Aabenbarer;

Heber C. Kimball, som første, og
Jedediah M. Grant, som anden Raadgiver i Præsidentskabet.

Apostelskabet,

Orson Hyde, som Præsident for de Tolvs Qvorum, og
Parley P. Pratt,
Orson Pratt,
Wilford Woodruff,
John Taylor,
George A. Smith,
Amasa Lyman,
Ezra T. Benson,
Charles C. Rich,
Lorenzo Snow,
Erastus Snow og
Franklin D. Richards, som Medlemmer af de Tolvs Qvorum;

John Smith, som præsiderende Patriark;

George A. Smith, som Kirkens Hisorieskriver og General-Registrator;

Præsidentskabet over Europa

Franklin D. Richards, som Præsident,
Daniel Spencer og
Cyrus H. Wheelock, som hans Raadgivere;

Skandinavien,

John Van Cott, som Præsident.

(Alle foregaaende Voteringer skete eenstemmigen)-

Præsidenten glædede sig ved den Enighed, som viste sig iblandt de Hellige og at Tiden nærmede sig, da han havde Frihed at vende hjem til Zion; anbefalede sin Eftertræder, bevidnede at han var en trofast Herrens Tjener, der vilde blive en Fader for de Hellige; foreslog at opholde Ældste *Hector C.Haight* som Præsident, eenstem. vedtaget. Takkede derefter de Ældste, som havde arbeidet under hans Bestyrelse og været trofaste. Bevidnede Ældste *Ahmansons* Trofasthed og foreslog ham som omreisende Ældste i Missionen, eenstem. vedtaget. Bevidnede ligeledes Ældste *C. Widerborgs* Trofasthed og Virksomhed, og foreslog at opholde ham i hans Plads paa Contoiret; eenstem. vedtaget; derefter blev Følgende foreslaaede og eenstemmigen voterede for:

Ældste *O. N. Liljenqvist* som Præsident for Kjøbenhavns Conf., *Joh. Larsen* for Aalborg, *Lauritz Larsen* for Vensyssel, *J. Jørgensen* for Fredericia, *J. Svensen* for Lolland, *Chr. Larsen* for Bornholm, *C. C. A. Christensen* for Norge, *Aake Jönson* for Stockholm og *Niels Nielson* for Skaane.

Desuden alle Præsidenter for Grenene og alle omreisende Ældste.

Præs. *Van Cott* fremsatte derefter følgende Forslag, som blev eenstemmigen vedtagne:

At *Fyen* og *Langeland* adskilles fra Fredericia Conference, der er for stor, og organiseres til en Conference for sig selv under Navn af *Fyens* Conference.

At Ældste *Peder Nielsen* bliver Præsident over Fyens Conference.

At Ældsterne *Moller* og *Aage Svensen* løses fra Fredericia Conference og arbeider i Fyens Conf.

At Ældste *L. Nielsen* arbeider i Fredericia Conference.

At Ældste *N. P. Lindeløv* arbeider i Stockholms Conference.

At Ældste *E. Eriksen* løses fra Skaanes Conference og arbeider i Kjøbenhavns Conference.

At Ældste *Førster* arbeider i Aalborg Conference.

At Ældste *Jens Madsen* arbeider i Vensyssels Conference.

At Ældste *Johan Svensen* afløses som Præsident over Lollands Conference og tillades at emigrere.

At Ældste *J. Jensen* bliver Præsident over Lollands Conference.

At Ældste *Johannes Larsen* afløses som Præsident over Aalborg Conference og tillades at emigrere.

At Ældste *C. D. Fjeldsted* bliver Præsident for Aalborg Conference.

At Ældste *Ahmanson* har Tilladelse at reise hjem med næste Emigration.

Præsidenten yttrede sin Glæde og Taknemmelighed til Herren for den Velsignelse, som var bleven os til Deel i disse Dage og for de Forretninger, der var udførte; haabede at Conference Præsidenterne ikke vilde forglemme deres Pligt mod Broder Ahmanson, som har arbeidet trofast i denne Mission, fra den Tid dette Værk blev grundlagt; ønskede Herrens Velsignelse over dem Alle. Overlod derpaa Tiden til Ældste *C. Widerborg*, som udtalte sine Følelser.

Formiddagsmøget sluttet med Psalmen Nr. 4 og Bøn af Ældste Ahmanson.

Eftermiddag Kl. 1½ Ps. Nr. 113, Bøn af Ældste O. N. Liljenpvist; Ps. Nr. 117.

Præsident *Van Cott* opfordrede Præsident *H. C. Haight* at tale, hvilket denne gjorde paa Engelsk; oversat af Ældste C. Widerborg; derefter Ældsterne Liljenqvist og Ahmanson. Herrens Aand var rigeligen udgydt over Prædikanterne, og Forsamlingen nød stor Opbyggelse. Præsident *J. Van Cott* talte til Afsked, Belærelse og Formaning og bød Alle et hjerteligt Levvel;

Conferencen sluttet med Psalmen Nr. 160 og Bøn af Ældste C. Widerborg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle konglige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.